

meget let at faa gennemført, og jeg tror, at det ikke vil fremkalde nogen som helst Banskellighed. Naar den højtærede Minister sluttelig fandt det urigtigt at, som han udtrykte sig, „paatvinge“ Staten en lavere Rente, tillader jeg mig dog at sige, at skønt en saadan almindelig Udtalelse jo ikke just indeholder et helt Finanssystem, ligger der dog deri en mindre rigtig Betragtning, som jeg gerne vilde imødegaa. Her er jo ikke Tale om at paatvinge Staten en lavere Rente; her er Tale om, at Staten gennem sit lovlige Organ — Rigsdag og Regering — tager en Beslutning om, hvorledes den vil anbringe sine Midler; om Paatvingelse er der jo aldeles ikke Tale. Naar de ordinære regelmæssige Forhold vare til Stede, vilde vi jo under Forhandlingen her, særlig om Finansloven, men i alt Fald inden Rigsdagen var sluttet, være komne til fuld Overensstemmelse om saadanne Sager med Regeringen, og jeg opgiver aldrig Haabet om, at en saadan Tilstand vil komme, og komme snart. At paatvinge Staten noget, er der jo ikke Tale om; det er Statens Organ — Rigsdag og Regering — som spørges, om det vil tage en Beslutning her, som vil være i Statens og Befolkningens Interesse.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nærede fremdeles det Haab, at Lovforslaget uforandret vilde blive ført igennem. Ja, naar den ærede Ordfører siger det, tror jeg det og er glad derover, og jeg vil saa oprigtig haabe, at hans Forventning slaar til, men naar han tror, at det er Regeringens Udtalelser ved første Behandling, som havde bragt mig til den Betragtning af Lovforslaget, at det ikke var mere end den parlamentariske Tilkenbegivelse, saa er det virkelig ikke rigtigt. Jeg har ingenlunde faaet denne Mening ved Regeringens Udtalelser, men ganske simpelt ved at læse Lovforslaget, da det laa paa min Plads. Ved at læse Lovforslaget og tænke derover blev det min Anskuelse, og denne Anskuelse fremsatte jeg uden det mindste nedfættende for de ærede Forslagsstillere, thi man kan jo, som sagt, ogsaa gøre en vis Gavn ved en Demonstration, en parlamentarisk Tilkenbegivelse — blot ikke nogen øjeblikkelig Gavn. Nu siger den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at da han nu har hørt, at Regeringen ogsaa fraraader mit Endringsforslag, vil han finde det rigtigere, at Tinget tager den større Demonstration fremfor den mindre. Jeg deler ikke ganske denne Betragtning. Sagen er nemlig den, at naagte jeg til min store Beklagelse har hørt, at Regeringen ikke tror det rigtigt at modtage et Endringsforslag som det, jeg har ment at burde fremsætte,

er det min fulde Overbevisning, at det, som jeg har foreslaaet, er noget praktisk, som forsvarelig kan vedtages og gennemføres, hvad Øjeblik det skal være, uden nogen som helst gyldig Indvending. Det er i sin Natur ikke noget Demonstrationsforslag, men et reelt, praktisk og i enhver Henseende forsvareligt Forslag. Bliver det impraktisk af den Grund, at det ikke møder nogen villig Modtagelse fra Regeringens Side, ja, da mister det — i det mindste i Øjeblikket — naturligvis Udsigten til at gennemføres, men det berører ikke mig Opfattelsen af, at den Ting, jeg har foreslaaet, er god, gavnlig og i og for sig praktisk. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne betegnede Forstørelsen mellem de ærede Forslagsstilleres Lovforslag og mit Endringsforslag derved, at de havde et forstørelstigt Omfang. Jeg tillader mig at gentage, at den væsentlige Forskel egentlig ikke ligger deri. Ganske vist vil der gaa flere Millioner ind under Lovforslaget, end der vil gaa ind under Endringsforslaget, men den væsentlige Forskel er en helt anden, nemlig den, at det, som Endringsforslaget angaar, er Statens Midler, og at det, som Lovforslaget angaar, er væsentlig private Midler. Dette er den store Forskel. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ytrede, at naar man tænkte sig en Bestemmelse som den af mig foreslaaede gennemført, vilde man faa Banskelligheder ved Forslagets sidste Del, nemlig den, som bestemmer, at Rentefoden ved Ublaar i Prioriteter skal have en vis Bevægelighed, der staar i Forhold til Kursnoteringerne paa kongelige Obligationer. Dette berører imidlertid paa en mindre sikker Opfattelse af det, som jeg tror er tilstrækkelig sikkert og tydeligt udtalt i Endringsforslaget. Den ærede Ordfører mener nemlig, at efter Endringsforslaget, saaledes som det er affattet, maatte der, naar en Forhøjelse en Gang var indtraadt, kræves en ny Lov for igen at faa en Formindskelse i Rente, men hvis det ærede Medlem vil tjene mig i at gennemlæse Endringsforslaget med Omhu en Gang til, vil han se, at dette ikke er Tilfældet. Hovedreglen, som staar i det første Stykke, gaar nemlig ud paa, at der efter forfikkommende 11te Juni kun maa tages 3½ pCt. i Rente, og Uudtagelsen indtræder kun, naar der i 3 Maaneder forud for en Termin har været en Kurs under pari; hver Gang der derimod ved en Termin ikke har været en 3 Maaneders Kurs under pari, gælder Hovedreglen. Endringsforslaget giver altsaa ikke nogen Grund til denne Indvending. Naar den ærede Ordfører for Forslagsstillerne saa indvænde